

at vi skulle kaste Vrag paa, hvad vi kunne lære af Udlandet; der kan sikkert være Grund til at antage, at man kunde finde gode Foranstaltninger mod Ukrudtet i Udlandet, og Grund til at tænke over, om de ikke ogsaa lod sig anvende under vore hjemlige Forhold.

Ligeledes maa jeg takke den ærede Minister for hans Udtalelser om Folkehøjskolen paa Landbohøjskolen. Den Udvej, at disse Folk kunne komme ind under Loven om Dyrtidstillæg, glæder mig. Det kan imidlertid vist ikke ske, uden at Loven ændres, den kan ikke forelægges i samme Skikkelse som hidtil, idet Loven jo har en Bestemmelse om, at de, der enten have faaet deres Lønninger forbedrede ved særlig Lov eller ved Bevilling paa Finansloven, vistnok efter 1899—1900, ikke kunne faa Del i Dyrtidstillæget. Det er netop Grunden til, at adskillige af disse lavtlønnede Funktionærer ikke kunne faa Del i Dyrtidstillæget; der er nogle, der kunne faa det, men andre kunne ikke faa det. Men kan Lovens Ordlyd ændres, vil det altid betyde noget, at disse Folk kunne faa et Tillæg af ca. 90 Kr. til deres Lønning.

Ligeledes vilde det være særdeles godt, om der kunde indrømmes disse Folk Pension. En Pensionslov er en Ting, som ikke i Øjeblikket kræver Penge, eller i alt Fald ikke mange Penge, men den er en Betryggelse særlig for de ældre Arbejdere, hvoraf der findes vist ikke saa ganske faa paa Landbohøjskolen. Forholdet er mange Steder under Staten det, at der gaar meget gamle Folk, som Administrationen ikke nævner at afskedige, fordi de ingen Pensioner kunne faa. De kunne faa en Understøttelse, som i mange Tilfælde ikke er stort mere end, og undertiden ikke en Gang det, man byder dem i Alderdomsunderstøttelse, og saa lader man disse Folk blive gaaende Aar ud og Aar ind, skønt de i mange Tilfælde næsten ingen Ting kunne udrette. Det giver en dyr Drift, det er sikkert ikke økonomisk af Staten at bære sig saaledes ad. Derfor er jeg glad ved at høre, at Ministeren har under velvillig Overvejelse om muligt at indføre Pensionsregler for de Folk derude.

Ligeledes glæder det mig at høre, at man vil gaa med til at fjerne de Bevillinger, som ere givne til Fiskerskolerne. Det er jo fuldstændig abnormt, at en Skole, som ikke har mere end 2 Elever, faar 1,200 Kr. i Statsunderstøttelse, det er der slet ingen Mening i. En saadan Skole har ingen Eksistensberettigelse, og Statstil-

skuddet bør tages fra den. Det gælder ikke alene om Vallekilde Skole, men om adskillige af de andre. De 4,900 Kr., som gives til de fire Skoler, ere efter min Mening daarligt anvendte. Hvorvidt Fejlen ligger hos Fiskerne eller hos Skolerne, skal jeg ikke udtale mig om, men at understøtte Skoler, som ikke have større Betydning, er der absolut ingen Mening i.

Ligeledes kan det kun glæde os, der i saa mange Aar have talt om en Forbedring af Skovarbejdernes Lønning, at høre, at der nu er Udsigt til et Ændringsforslag til tredje Behandling, der vil afhjælpe de Klager, som med saa megen Berettigelse ere førte fra Skovarbejdernes Side.

Med Hensyn til det lille Samraad, der har været holdt om Fuglen Tjuren, udtalte den højtærede Minister, at naar vi en Gang fik Raad dertil, kunde vi maaske indføre den. Ja, vel ere vi fattige, det indrømmer jeg, og at Militarismen snart æder os ud af Huset, det indrømmer jeg ogsaa, men saa fattige ere vi Gudskelev dog endnu ikke i dette Land, at vi ikke kunne gaa til den Foranstaltning at indføre denne Fugl. Hvor meget det kan koste, kan jeg ikke vide, men det bliver dog sikkert kun et ringe Beløb, og det vilde være til Glæde for mange Mennesker, som have Øjet aabent for den danske Dyreverden.

Den ærede Ordfører fremsatte nogle Bemærkninger vedrørende min Tale om Ukrudtets Bekæmpelse. Han sagde, at hvis alt det, jeg havde fremsat her, var originalt Stof, vilde han have følt sig meget imponeret. Jeg tror, at hvad Originaliteten angaar, er der vist ikke mange af os Rigsdagsmænd, som have noget at prale af. Det meste af det, der bliver sagt i denne Sal, er ikke originalt. Det aller-meste, ja maaske de 99 pCt. af det, der siges, er Anden- og Trediehaands-Viden. Jeg udgav det heller ikke for noget, jeg havde fundet paa, eller for Undersøgelser, jeg personlig havde foretaget. Jeg angav ganske aabent og ærligt min Kilde, for at andre, som kunde have Lyst til at sætte sig udførligere ind i denne Sag, kunde øse af den. Det er, synes jeg, en fortræffelig Afhandling, her er skreven, og den er fremstillet paa en saadan Maade, at den absolut maa vække Eftertanke. Det Tak, som Forfatteren, Statskonsulent K. Hansen, kommer til, naar han anslaar Ukrudtsbyrden her i Landet til det svimlende Beløb af 100 Mill. Kr., har den ærede Ordfører ikke rokket ved, og jeg vil ogsaa sige, at det er vanskeligt at rokke ved det,